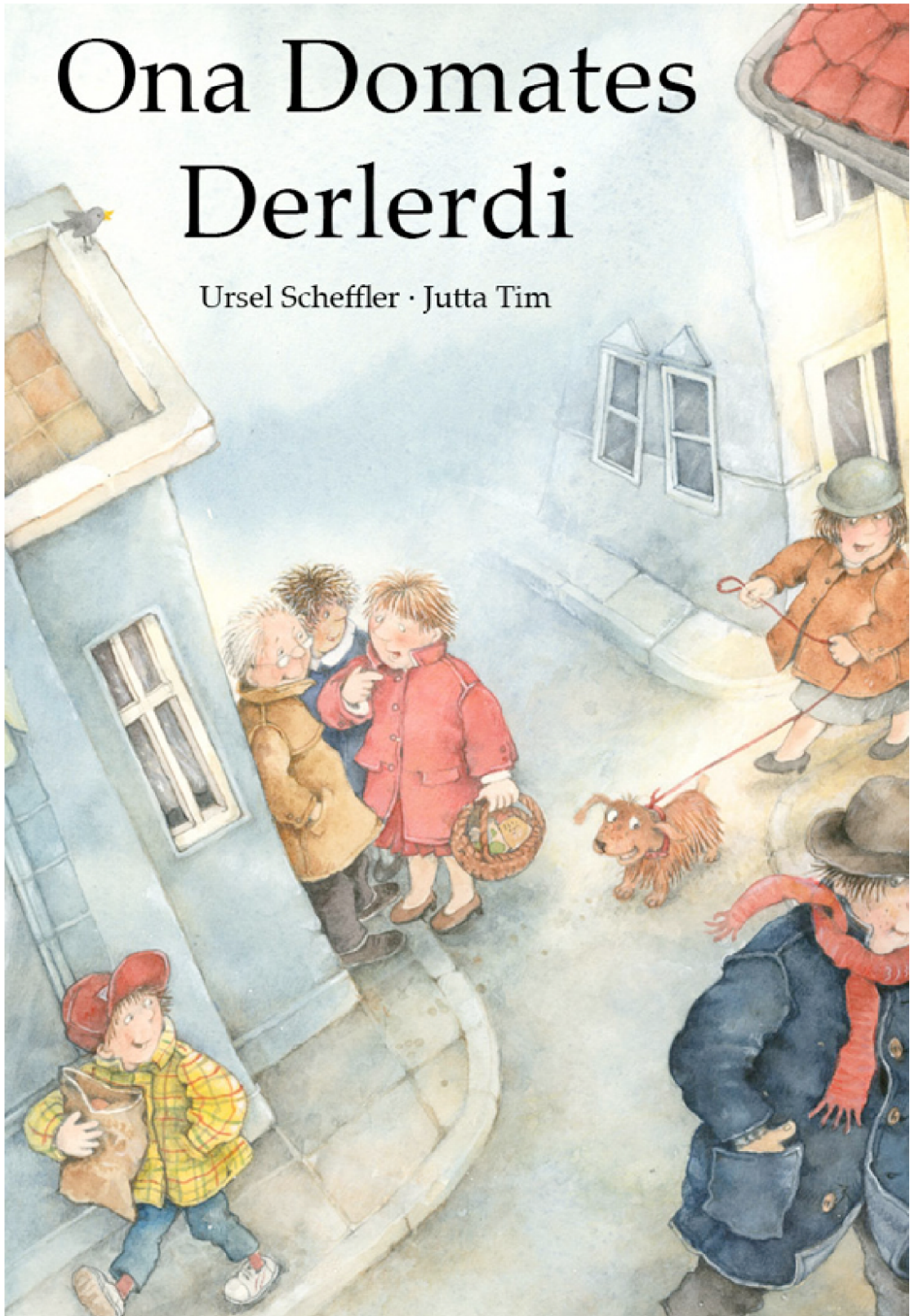

Ona Domates Derlerdi

Ursel Scheffler · Jutta Tim

Alle nannten ihn Tomate/türkisch,
als iBook mit allen Bildern im Apple Bookstore

Ona Domates Derlerdi

DS 2/3

Bir zamanlar büyük bir şehirde kırmızı, kocaman burunlu bir adam yaşardı. Burnu, eskiden yaşadığı, bizim buralardan çok daha soğuk ülkede çok soğuk bir kışta donmuştu.

Her kış burnunun kırmızılığı daha da artardı.

Komşuları caddede adamın yanından geçtikten sonra arkasından “Bakın, burnuna bakın! Nasıl da kırmızı, tıpkı domates gibi. Herhalde içkiden böyle,” diye söylenirlerdi.

Kulağa yabancı gelen adını söyleyemediklerinden de ona kısaca “domates” derlerdi.

Günlerden bir şubat günü hava gerçekten çok soğuktu. Adam alışverişe gitmeye karar verdi. Paltosunu giydi, boynuna kalın yünlü atkısını sardı ve şapkasını eline aldı. Evden çıktığında, nefesi duru kış havasında küçük beyaz bulutlara döndü. İşte öyle bir soğuktu.

DS 4/5

Şehir parkında çocuklar karla oynuyorlardı. Adam bir süre durup çocukları seyretti. Çocuklar adamı farkettilerinde, kafa kafaya verip fısıldaştılar: “Adama bakın! Bizi nasıl gözetliyor! Domates gibi burnuyla neye benziyor! Şimdi de atkısını yüzüne doğru çekti, herhalde tanınmamak için! Kesin hırsızdır bu!”

Çocuklar çığlık çığlığa kaçtılar. Diğer çocukların buz pateni kaydıkları göle koşup onlara tuhaf adamı anlattılar.

Domates burunlu adam çocukların neden öyle kaçtıklarını anlamadan, ağır admımlarla yoluna devam etti.

DS 6/7

Öğlen vakti karakolda telefonlar hiç susmadı: Postane meydanındaki bir banka soygunu, tren garındaki kuyumcudada hırsızlık, birkaç trafik kazası ve bir kayıp çocuk ihbarı. “Belki de kaçırılmıştır,” diyordu endişeli ailesi.

“Şehir parkında bir hırsız görülmüş!” dedi birisi.

Polis memuru Kern telsizle polis araçlarını parka gönderdi. Birilerinin hırsızları tarif edip edemeyeceğini öğrenmek için bizzat soruşturdu.

“Evet! Az önce paltolu ve garip şapkalı biri meydandan geçti,” dedi bankanın hemen yan binasında çalışan fırıncı.

“Bizi soyan adam yüzünü kırmızı şalla gizlemişti. Çaldıklarını elindeki şemsiyenin içine attı!” dedi kuyumcu.

“Soyguncu kırmızı atkılı ve şapkalı, üzerinde de paltosu var.” Tobias Kern kendi kendine fısıldarken bir yandan da anlatılanları not alıyordu.

“Evet, aynen öyle görünüyordu! Domates burunlu adam olmalı bu!” diye bağırdı şehir parkındaki çocuklar. “Adam çalılıkların arasında dolaşıp bize tuhaf tuhaf bakıyordu.”

“Demek öyle,” dedi polis memuru Kern. “Domates gibi kırmızı bir burun!” Daha sonra da insanların yapmış oldukları tarife göre bir ‘Aranıyor’ ilanı hazırlattı.

DS 8/9

Domates burunlu tehlikeli adamın söylentisi şehirde hızla yayıldı. Bundan sonra ne zaman polisin aydınlatamadığı olay olsa hemen, “Bunu yapan olsa olsa domates burunlu hırsızdır!” deniyordu.

İnsanların kendinden kuşkulandığından habersiz olan adam birkaç gün sonra ekmek almak için fırına gitti. Fırına henüz adım atmıştı ki, fırıncı alelacele caddeye fırlayıp bağırırmaya başladı: “İmdat! Soygun! Fırınım hırsız girdi. Domates burnundan tanıdım onu!”

Adam insanların onu hırsız sandıklarını o anda fark etti ve oradan olanca hızıyla uzaklaştı.

Yaşadığı sokağa geldiğinde oradan tesadüfen bir polis arabası geçiyordu. Ödö kopmuş halde, “Beni takip ediyorlar!” diye düşündü Domates ve arkasından atlı kovalıyormuşçasına hızla koşmaya devam etti.

Koştı, koştu, ta şehir dışına çıkana kadar koştu.

Kendisinin hırsız sanıldığı o şehre bir daha geri dönmek istemiyordu. Fakat nerede kalacaktı?

S 10

Uzun süre ordan oraya dolaştıktan sonra, terkedilmiş eski bir ev buldu. Evin kapısı açıktı. Evin bir köşesinde eski bir minder atılmıştı yere. Domates paltosuna iyice sarındı ve yorgun argın halde uykuya daldı.

Sonra soğuktan uyandı. Odun ve yakacak toplasa da dumanın onu ele vereceğinden korktuğu için yalnızca kısa bir süreliğine ateş yakmaya cesaret edebildi.

Her geçen gün biraz daha acıyordu. Saklandığı yerden çıkmak için hep geceyi bekleyip tarlaları geçtikten ve

S 11

çitlerin üzerinden atladıktan sonra ambarlardan patates ve havuç çalıyordu.

Hava daha da soğuyunca, gizlice sıcak evlerin çevresinde dolaşmaya başladı. Bir seferinde açık bir kiler penceresi görüp içeri süzöldü. Oradan eski bir kazakla bir battaniyenin dışında bir kavanozda da kiraz konservesi çaldı. Yeterince erzakları olduğundan ev sahipleri çalınanları fark etmediler bile. Fakat Domates’in içi içini yiyordu:

“Şimdi gerçekten hırsız mı oldum?”

Gecelediği eski eve dönerken kimsenin kendini takip etmediğinden emin olmak için endişeyle etrafını kolaçan etti.

DS 12/13

Nihayet bir mart sabahı bahar geldiğinde, camdan içeri düşen güneş ışınları Domates’i dışarı çağırır gibiydi. Domates taş merdivene oturup gün ışığına baktı. Uzun zamandır ilk defa üşümüyordu.

Kısa süre sonra uyuyakaldığından eve yaklaşan iki adamın sesini duymadı.

Adamlardan biri polis memuru Tobias Kern, diğeri de belediye memuru Fabian Pix’ti. Polis, “İşte burası,” dedi evi göstererek. “Eski duvarlar -hiçbir işe yaramaz.”

“Fark etmez” demiş belediye memuru, “nasılsa yıkılacak. Burası yeni yapacağımız çocuk yetiştirme yurdu için en uygun yer.”

Böylece evin çevresinde dolanmışlar.

DS 14/15

S 14

Adamların gölgesi üzerine düştüğünde Domates rüyasında bir canavarın onu yemeye çalıştığını görüyordu. Çılgılık atarak uykusundan uyandı ve Fabian Pix'e yere yıkıp kaçtı.

Tobias Kern "İşte bu hırsız Domates yahu!" diye heyecanla bağırırken belediye memuruna ayağa kalkması için yardım etti.

"Hırsız Domates mi?" diye sormuş Fabian Pix şaşkınlıkla. "Ben onu söylenti sanıyordum! Banka ve kuyumcu soygunları çoktan aydınlatıldı. Kayıp sanılan küçük kız da meğer sadece yolunu kaybetmiş!"

S 15

"Ama... nasıl kaçtığını siz de görüyorsunuz! Böyle kaçılırsa vicdanı rahat değil demektir. Bir polis memuru olarak görevim onu takip etmek!" Tobias Kern bunu dedikten sonra adamın arkasından koşmaya başladı.

O sırada ilginç birşey oldu: Nerdeyse ormana gelen Domates durup arkasına baktı, ardından önce yavaş adımlarla, sonraysa hızla geri yürümeye başladı.

Yarı yolda polis memuru Kern'le karşılaştığında ellerini ona uzattı: "Beni tutuklayın! Artık kaçmak istemiyorum. Gizlice evlere girip, hırsızlık yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Demek itiraf ediyorsunuz," demiş polis. "Bay Domates ya da adınız her neyse, sizi tutukluyorum!"

DS 16/17

Ertesi sabah pazar yerinde gazete satan çocuk avazı çıktığıınca, "Domates yakalandı!" diye bağırıyordu.

Daha öğlen olmadan gazete bayisindeki gazeteler kapış kapış satılmıştı.

Kadının biri "Hırsızsa arsızdır!" diye bağırıyor kızgınlıkla.

O sırada kendine simit alan bir delikanlı, "Belki insan aç ve üşümüşse her şey daha farklıdır," dedi.

"Siz ne anlarsınız ki!" dedi fırıncı. "Sonuçta dükkanıma nasıl geldiğini ben gördüm. Neyse ki şimdi hapiste."

Bazılarıysa, "Ne yapsaydı adamcağız," diyordu.

Çoğunluğunsa olay umurunda değildi. Adamın hırsız olup olmadığını bulmak polisin işiydi ve onları ilgilendirmiyordu.

DS 18/19

Bir süre sonra Tobias Kern, belediye memuru Fabian Pix'le belediye binasında karşılaştı.

"Sahi, Domates'e ne oldu, Bay Kern?" diye sordu Fabian Pix.

"Domates mi? Ha, onunla ilgili bir şikâyet olmadığından serbest bırakıldı," diye cevapladı Kern.

"Serbest bırakmak çözüm değil", dedi Bay Pix. "Onunla ilgilenmemiz gerek, yoksa her şey baştan başlar".

"İyi de ne yapabiliriz?" dedi Tobias Kern düşünceli bir tavırla.

"Her şeyden önce bir iş bulmasına yardım etmeliyiz," diye önerdi belediye memuru.

"Bununla ben ilgileneyeğim," dedi ardından.

Fabian Pix Sözüünü tuttu ve kısa sürede Domates'e iş buldu.

DS 20/21

Pazartesileri Domates, şehir parkındaki çöplerini boşaltıyor,
salı günleri çöp arabasına yardım ediyor,
çarşamba günleri pazarda çalışıyor,
perşembeleri otobüs garajının camlarını siliyor,
ve cumaları büyük bir süpürgeyle yolları süpürüyordu.
Cumartesi ve pazar günleriye yalnızdı.
Ama mutlu olduğu söylenemezdi.

DS 22/23

Bir sonbahar günü, yine şehir parkında yaprakları süpürürken Bay Pix'le karşılaştı Domates.

“İyi günler, Bay... kusura bakmayın, adınız neydi?” diye sordu Bay Pix biraz da mahcubiyetle.

“Bana Domates diyebilirsiniz. Nasılsa herkes benden böyle bahsediyor. Zaten ben de alıştım bu isme,” dedi Domates ve bir kürek dolusu kuru yaprağı çöp arabasına attı. Bay Pix'le karşılaştığına seviniyordu, çünkü pek kimseyle sohbet edemiyordu.

“Evet, Bay Domates, çocuk yurduumuz yakında bitiyor şimdi tek eksğimiz çocuklarla vakit geçirmeyi seven, çalışkan bir hizmetli. Tam size göre bir iş değil mi?”

Domates, “Ben mi?” diyerek şaşkın şaşkın Bay Pix'e baktı.

“Evet, şayet isterseniz” diye ekledi Bay Pix.

Domates, “Ben çocukları çok severim, benim için daha güzel bir şey olamaz,” dedi.

DS 24/25

Çocuk yurdu biter bitmez Domates çocuklarla beraber oraya yerleşti. Çocuklar ona hemen alıştılar. Ya kırmızı burnu? Çocuklar kırmızı burnunu fark etmiyordu bile! Domates artık, onlara hep zaman ayıran bir arkadaştı. Her fırsatta yanına gedip ondan bir şeyler istiyorlardı. Çocukların başları sıkıştığında hep onlara verecek tavsiyeleri oluyordu. Domates çocukken oynadığı oyunlarını tekrar hatırladı. Elbette yeni fikirleri de oluyordu. İnşaattan arta kalan odunlarla yurdun arkasına çocuklarla birlikte bir oyun parkı inşa ettiler.

Bir akşam hep birlikte çimenliğe oturup ateşte patates ve elma pişiriyorlardı. Domates dumana bakıp, henüz kısa bir süre önce burada nasıl korku dolu ve tek başına oturmuş yemek yediğini ve yaktığı ateşin dumanının onu ele vereceğinden nasıl korktuğunu düşündü.

Bir oğlan çocuğu yanına gelip, “Bir elma ister misiniz, Bay Domates?” diye sorduğunda Domates ne kadar mutlu olduğunu fark etti.